

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

จากนโยบายการพัฒนาและปฏิรูปการบริหารจัดการภาครัฐเป็นหนึ่งในประเด็นการดำเนินการปฏิรูปประเทศที่สำคัญตามกรอบยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี (2561 -2580) และแผนปฏิรูปประเทศ (พ.ศ.2561-2565) ซึ่งมีเป้าหมายในการปรับเปลี่ยนภาครัฐภายใต้หลัก “ภาครัฐของประชาชนเพื่อประชาชนและประโยชน์ส่วนรวม” โดยมีวัฒนธรรมมุ่งผลสัมฤทธิ์และประโยชน์ส่วนรวมมีขนาดที่เหมาะสม มีการกำหนดเทคโนโลยีมาใช้มีการบูรณาการทำงานมีการปรับปรุงและพัฒนาโครงสร้างและระบบการบริหารงานให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลง รวมทั้งให้มีการพัฒนาบุคลากรภาครัฐที่มีประสิทธิภาพ ส่งเสริมการเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง มุ่งเน้นให้กำลังคนมีสมรรถนะสูง มีความสามารถทักษะ และสมรรถนะที่ทันสมัย ปฏิบัติงานอย่างมีคุณภาพ และยึดมั่นในคุณธรรม รวมถึงพัฒนาภาวะผู้นำในทุกกระดับให้มีขีดความสามารถสูง มีความรับผิดชอบ และมีความเป็นมืออาชีพ การพัฒนาบุคลากร ของภาครัฐและองค์การมหาชน เป็นหนึ่งในปัจจัยสำคัญที่จะช่วยให้องค์กรสามารถขับเคลื่อนการพัฒนาประเทศได้ ภายใต้บริบทความท้าทายและการเปลี่ยนแปลงแบบพลิกผัน ความก้าวหน้าอย่างก้าวกระโดดของเทคโนโลยีดิจิทัลรวมถึงการรับมือกับความปรกติใหม่หรือฐานวิถีชีวิตใหม่ (The New Normal) หลังสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (Post-COVID Era) ซึ่งบริบทดังกล่าวทำให้องค์กรต้องมีการทบทวนหลักการ แนวทางรูปแบบการพัฒนาบุคลากรโดยเฉพาะอย่างยิ่งการเปลี่ยนกระบวนทัศน์ของการพัฒนาที่ต้องเน้นให้บุคลากรเรียนรู้และพัฒนาตนเองการสร้างระบบนิเวศที่ส่งเสริมให้การเรียนรู้และพัฒนาตนเองที่ยืดหยุ่น ต่อเนื่อง พร้อมปรับให้ทันกับการเปลี่ยนแปลง รวมถึงการนำเทคโนโลยีดิจิทัลมาใช้ในกระบวนการเรียนรู้และพัฒนาเพื่อเร่งการเสริมสร้างศักยภาพและประสิทธิภาพการทำงานของบุคลากร (สถาบันพัฒนาองค์กรชุมชนองค์การมหาชน.2561)

กระทรวงศึกษาธิการได้กำหนดนโยบายว่า “การศึกษาต้องเดินหน้าสู่การสร้างพัฒนาและเตรียมความพร้อมคนไทยให้สอดคล้องกับสังคมโลกศตวรรษที่ 21 โดยผลจากการปฏิวัติด้านดิจิทัล (Digital Revolution) ความก้าวหน้าของเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร (ICT) ทำให้โลกทั้งโลกเชื่อมโยงและสื่อสารถึงกันได้อย่างรวดเร็ว ขณะเดียวกันจำเป็นต้องสร้างและพัฒนาให้คนเป็นทรัพยากรมนุษย์ที่มีความสามารถ มีทักษะความถนัดความชำนาญพร้อมจะขับเคลื่อนและยกระดับการพัฒนาประเทศ สู่การเป็นประเทศพัฒนาในระดับสูงขึ้นไป พร้อมทั้งจะทำให้ประเทศสามารถแข่งขันได้ในเวทีโลก

ซึ่งการศึกษาขั้นพื้นฐานเป็นพลังขับเคลื่อนสำคัญต่อการพัฒนาประเทศและคุณภาพชีวิตของประชากร สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน จึงได้กำหนดนโยบายที่สอดคล้องกับแผนการศึกษาชาติ ฉบับปรับปรุง (2560-2579) ที่จะขับเคลื่อนคุณภาพการศึกษาขั้นพื้นฐานของประเทศไทยให้สูง เทียบเท่าค่าเฉลี่ยของโลก พร้อมกันนั้นสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ยังได้กำหนด พันธกิจที่จะพัฒนาและส่งเสริมสนับสนุนการจัดการศึกษาให้ประชากรวัยเรียนทุกคนได้รับการศึกษา อย่างมีคุณภาพ โดยการพัฒนาผู้เรียนเป็นสำคัญ เพื่อการเรียนรู้ตลอดชีวิตให้เป็นบุคคลที่มีความรู้ คุณธรรม ความสามารถตามมาตรฐานการศึกษาขั้นพื้นฐานและการพัฒนาสู่คุณภาพระดับสากล (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน.2560)

จากผลการประเมินคุณภาพภายนอกสถานศึกษาระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน สถานศึกษาระดับ การศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการทั่วประเทศของสำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพ การศึกษา (องค์การมหาชน) รอบสาม (2554-2558) พบว่าสถานศึกษาระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน บางส่วนยังไม่ได้มีการรับรองมาตรฐาน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในตัวบ่งชี้ที่ 5 เกี่ยวกับผู้เรียนมีความรู้ และทักษะที่จำเป็นตามหลักสูตรซึ่งจากคะแนนผลทดสอบระดับชาติหรือ (O-NET) ต่ำกว่าเกณฑ์ มาตรฐานส่งผลให้สถานศึกษาไม่ได้รับการรับรองคุณภาพจากสำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมิน คุณภาพการศึกษาหรือองค์การมหาชน รวมทั้งผลการประเมิน ตัวบ่งชี้ที่ 4 นักเรียนมีความสามารถในการคิดวิเคราะห์ คิดสังเคราะห์ มีวิจรรย์ญาณ มีความคิดริเริ่ม สร้างสรรค์คิดไตร่ตรองและมีวิสัยทัศน์ ส่วนใหญ่มีคุณภาพอยู่ในระดับพอใช้ หรือระดับควรปรับปรุง (สำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมิน คุณภาพการศึกษา.2552) ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่า สถานศึกษาไม่สามารถพัฒนาครูให้มีความสามารถ และทักษะกระบวนการคิด และผลสะท้อนจากการทดสอบในระดับชาติ (National Test) พบว่า โรงเรียนส่วนใหญ่มีผลการทดสอบต่ำกว่าเกณฑ์ซึ่งทำให้เห็นว่า ความสามารถของนักเรียนยังต่ำ กว่ามาตรฐาน ต้องได้รับการแก้ไขอย่างเป็นระบบและสมควรพัฒนาครูให้มีความรู้ความสามารถ ในการจัดกิจกรรม การเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมกระบวนการจัดการเรียนรู้ของนักเรียนจนทำให้นักเรียน เกิด ความรู้ความสามารถและทักษะตามหลักสูตรอย่างหลากหลาย

จากสภาพการณ์ข้างต้นจะเห็นได้ว่า มาตรฐานการศึกษาและคุณภาพผู้เรียนยังต่ำกว่าเกณฑ์ ซึ่งทำให้เป็นปัญหาด้านการจัดการศึกษาของหน่วยงานในระดับต่างๆ มาอย่างต่อเนื่อง กลไกสำคัญ อันหนึ่งที่จะช่วยแก้ปัญหาให้เป็นรูปธรรมชัดเจนยิ่งขึ้นก็คือ การพัฒนาระบบประกันคุณภาพภายใน สถานศึกษาให้เข้มแข็งและดำเนินกิจกรรมต่างๆ ในภารกิจปกติ โดยเฉพาะการดำเนินงาน ตามกฎกระทรวงว่าด้วยการประกันคุณภาพการศึกษา พ.ศ. 2561 ซึ่งครอบคลุม 6 ด้าน 1) จัดให้มีระบบ การประกันคุณภาพการศึกษาภายในสถานศึกษาให้เป็นไปตามมาตรฐานการศึกษา 2) จัดทำแผนพัฒนา การจัดการศึกษาของสถานศึกษา 3) ดำเนินการตามแผนที่กำหนด 4) จัดให้มีการประเมินผล

และตรวจสอบคุณภาพการศึกษาภายในสถานศึกษา 5) ติดตามผลการดำเนินการ และ 6) รายงานผลการประเมินตนเองให้แก่หน่วยงานต้นสังกัด หรือหน่วยงานที่กำกับดูแลเป็นประจำทุกปี

การนิเทศติดตามตรวจสอบและประเมินผล ถือว่าเป็นหัวใจสำคัญของการยกระดับคุณภาพการดำเนินงานด้านการประกันคุณภาพภายในสถานศึกษาตามกฎกระทรวง พ.ศ.2561 ว่าด้วยการประกันคุณภาพการศึกษาให้ประสบผลสำเร็จ ดังนั้น ผู้ที่จะทำหน้าที่ติดตามตรวจสอบประเมินผล และนิเทศการศึกษาจึงเป็นบุคคลที่มีบทบาทสำคัญยิ่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการกระทรวงศึกษาธิการ พ.ศ. 2546 มาตรา 20 วรรค 3 กำหนดบทบาทหน้าที่ของตรวจสอบประเมินผล และนิเทศการศึกษา ของสถานศึกษาในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ ให้ศึกษา วิเคราะห์ วิจัยนิเทศ ติดตาม และประเมินผล การบริหารและการดำเนินการโดยมุ่งเน้นผลสัมฤทธิ์ของหน่วยงานและสถานศึกษาในสังกัด เพื่อเตรียมการรับการนิเทศติดตาม และประเมินผลจากหน่วยงานภายนอก ทั้งนี้การดำเนินงานของ ตรวจสอบ ประเมินผล และนิเทศการศึกษาจะเกิดประสิทธิผลอย่างมีประสิทธิภาพ จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องประสานความร่วมมือกับกองการศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม หรือสำนักการศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรมของแต่ละหน่วยงาน ดังนั้นบุคคลที่ทำหน้าที่ด้านการประกันคุณภาพการศึกษาจึงควรได้รับการพัฒนาให้มีความรู้ ความสามารถและทักษะในการปฏิบัติงานให้มีประสิทธิภาพ และเกิดประสิทธิผลสูงสุด เพื่อส่งเสริม ปรับปรุงคุณภาพการดำเนินงานในการประกันคุณภาพการศึกษาให้เป็นอย่างมีประสิทธิภาพ และสร้างความมั่นใจแก่ผู้เกี่ยวข้องว่า กระบวนการดำเนินงานตามบทบาทภาระหน้าที่ของบุคลากรภายในองค์กรบรรลุเป้าหมาย สามารถสร้างผลผลิตได้อย่างมีประสิทธิภาพเป็นไปตามมาตรฐานที่คาดหวัง ซึ่งการปฏิบัติของบุคลากรจะประสบความสำเร็จได้จะต้องประกอบ ด้วยปัจจัยส่งเสริมสามประการ คือ บุคลากรมีความรู้ชัดแจ้งในงานที่ปฏิบัติ มีทักษะการดำเนินงานตามกระบวนการที่ถูกต้องและมีคุณลักษณะดีส่งผลต่อการบรรลุความสำเร็จตามเป้าหมายขององค์กร

โรงเรียนศรีบุญเรืองวิทยาคาร เป็นหน่วยงานที่อยู่ภายใต้การกำกับดูแลของสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 19 กระทรวงศึกษาธิการมีอำนาจหน้าที่ในการดูแล จัดการศึกษาของสถานศึกษา โดยมีเป้าประสงค์ให้สถานศึกษามีความเข้มแข็งตามหลักธรรมาภิบาลและเป็นกลไกขับเคลื่อนการศึกษาสู่คุณภาพพระระดับสากล โดยมุ่งเน้นพัฒนาครูและบุคลากรให้ยึดมั่นในจรรยาบรรณมีศักยภาพสูง จัดการเรียนรู้ให้ประสบผลสำเร็จ นอกจากนั้นยังได้กำหนดจุดเน้นการพัฒนาไว้ 3 ส่วนคือ จุดเน้นด้านคุณภาพผู้เรียน จุดเน้นด้านครูและบุคลากรทางการศึกษา จุดเน้นด้านการบริหารจัดการ และได้กำหนดจุดเน้นให้องค์กรดำเนินตามสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 19 ที่มีสถานศึกษาในสังกัดบริหารจัดการนิเทศ ติดตาม และประเมินผลอย่างเข้มแข็ง โดยมุ่งการมีส่วนร่วมและความรับผิดชอบต่อผลการดำเนินงาน เพื่อประโยชน์สูงสุดของนักเรียนสร้างความเชื่อมั่นแก่ผู้ให้บริการและสังคม (โรงเรียนศรีบุญเรืองวิทยาคาร.2561)

การประกันคุณภาพการศึกษาเป็นกลไกสำคัญประการหนึ่งที่สามารถขับเคลื่อนการพัฒนาคุณภาพการศึกษาให้ดำเนินไปอย่างต่อเนื่อง ปฏิบัติงานได้อย่างเป็นระบบ มีคุณภาพตามมาตรฐานผู้ที่จบการศึกษามีคุณภาพตามที่มุ่งหวัง ผู้ปกครอง ชุมชน และองค์กร/สถานประกอบการที่รับช่วงผู้จบการศึกษาแต่ละแห่งมีคุณภาพได้มาตรฐาน แม้จะไม่เท่ากันแต่ก็แตกต่างกันไม่มากนัก นักเรียนที่จบการศึกษาจากสถานศึกษาทุกแห่งมีความรู้ ความสามารถ มีทักษะ และมีคุณลักษณะที่พึงประสงค์ตามที่หลักสูตรสถานศึกษากำหนด ดังนั้น ผู้เรียนจึงเป็นบุคคลสำคัญที่สุดที่สถานศึกษา (ซึ่งหมายถึงผู้บริหาร ครูและบุคลากรสนับสนุนทุกคนในสถานศึกษา) ต้องคำนึงถึงตลอดเวลา ไม่ว่าจะคิดทำกิจกรรมใดหรือโครงการใดก็ตาม ผู้เรียนจะต้องได้รับผลหรือประโยชน์ที่เกิดขึ้นทั้งโดยตรง และโดยอ้อม นอกจากนี้ในการจัดการศึกษาจำเป็นต้องอาศัยการมีส่วนร่วมของบุคคลทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้อย่างมีคุณภาพตามที่คาดหวังกระบวนการประกันคุณภาพการศึกษาจึงเป็นเครื่องมือที่มีความสำคัญอย่างยิ่งในการจัดการศึกษาในปัจจุบันและต้องดำเนินการอย่างต่อเนื่องและกฎกระทรวง การประกันคุณภาพการศึกษา พ.ศ. 2561 ได้ให้ความหมายของ “การประกันคุณภาพการศึกษา” ว่าเป็นการประเมินและการติดตามตรวจสอบคุณภาพตามมาตรฐานการศึกษาของสถานศึกษาแต่ละระดับ และประเภทการศึกษา โดยมีกลไกในการควบคุมตรวจสอบ ระบบการบริหารคุณภาพการศึกษาที่สถานศึกษาจัดขึ้น เพื่อให้เกิดการพัฒนาและสร้างความเชื่อมั่นให้แก่ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องและสาธารณชนว่าสถานศึกษานั้นสามารถจัดการศึกษาได้อย่างมีคุณภาพตามมาตรฐานการศึกษา และตามกฎกระทรวงนี้ ข้อ 3 กำหนดให้สถานศึกษาแต่ละแห่งจัดให้ระบบประกันคุณภาพการศึกษาภายในสถานศึกษาโดยการกำหนดมาตรฐานการศึกษา ของสถานศึกษาให้เป็นไปตามมาตรฐานการศึกษาแต่ละระดับและประเภทการศึกษาที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการประกาศกำหนด พร้อมทั้งจัดทำแผนพัฒนาการจัดการศึกษาของสถานศึกษาที่มุ่งคุณภาพตามมาตรฐานการศึกษา และดำเนินการตามแผนที่กำหนดไว้ จัดให้มีการประเมินผล และตรวจสอบคุณภาพการศึกษาภายในสถานศึกษา ติดตามผลการดำเนินการเพื่อพัฒนาสถานศึกษาให้มีคุณภาพตามมาตรฐานการศึกษา และจัดส่งรายงานผลการประเมินตนเองให้แก่หน่วยงานต้นสังกัดหรือหน่วยงานที่กำกับดูแลสถานศึกษาเป็นประจำทุกปี ดังนั้นจะเห็นได้ว่าระบบการประกันคุณภาพภายในสถานศึกษาเป็นเหมือนแผนที่ในการเดินทางพัฒนาคุณภาพการจัดการศึกษาของสถานศึกษาที่ผู้บริหารสถานศึกษาจะต้องให้ความสำคัญ และใช้เป็นแนวทางการพัฒนาสถานศึกษาให้มีคุณภาพตามมาตรฐานการศึกษา (กฎกระทรวงว่าด้วยการประกันคุณภาพการศึกษา พ.ศ. 2561: 1-3)

การพัฒนาทรัพยากรบุคคลเป็นปัจจัยหนึ่งที่องค์กรต่างๆ กำลังให้ความสำคัญอย่างยิ่งเพราะทรัพยากรบุคคลเปรียบเสมือนสินทรัพย์ที่ทรงคุณค่ามากที่สุดขององค์กร เป็นกลยุทธ์หนึ่ง ที่สามารถสร้างความได้เปรียบเชิงการแข่งขันขององค์กร ด้วยเหตุผลดังกล่าว องค์กรต่างๆ จึงพยายามที่จะแสวงหากลยุทธ์หรือเครื่องมือต่างๆ มาใช้ในการบริหารทรัพยากรบุคคล เช่น การบริหารจัดการผู้มี

ความสามารถสูง (Talent Management) การบริหารจัดการทรัพยากรบุคคล โดยใช้ทักษะเป็นพื้นฐาน (Skill Based Human Resource Management) การบริหารผลการปฏิบัติงาน (Performance Management) และการบริหารทรัพยากรบุคคลโดยใช้สมรรถนะเป็นพื้นฐาน (Competency-based Human Resource Management) การให้ความสำคัญกับทรัพยากร บุคคลสอดคล้องกับทิศทางการพัฒนาประเทศในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 11 (พ.ศ. 2555–2559) ดำเนินการพัฒนากำลังคน ตามแนวทางที่กำหนดไว้ในแผน ทั้งนี้ การพัฒนากำลังคนควรให้สอดคล้องกับสถานการณ์ที่เป็นอยู่ ตลอดจนสามารถรองรับการเปลี่ยนแปลงทางภาวะเศรษฐกิจและสอดคล้องกับการเข้าสู่ประชาคมอาเซียนได้ให้ความสำคัญกับการพัฒนาประเทศเพื่อเตรียมความพร้อมคน สังคม และระบบเศรษฐกิจ ของประเทศให้สามารถปรับตัวรองรับผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงได้อย่างเหมาะสม โดยให้ความสำคัญกับการพัฒนาคนและสังคมไทยให้มีคุณภาพมีโอกาสเข้าถึงทรัพยากร และได้รับประโยชน์จากการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมอย่างเป็นธรรม (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ สำนักนายกรัฐมนตรี, 2556: <http://www.nesdb.go.th/>) องค์การที่ต้องการ เป็นองค์กรที่อยู่รอดอย่างยั่งยืน จำเป็นต้องประยุกต์เอาแนวคิดในเรื่องสมรรถนะ (Competency) มาใช้การพัฒนาบุคลากรทางการศึกษามีความจำเป็นเนื่องจากบุคลากรทางการศึกษาเป็นผู้ที่มีความสำคัญมากที่สุดที่จะช่วยขับเคลื่อนองค์กรให้เจริญก้าวหน้า สรรค์สร้าง กระตุ้น ส่งเสริม บุคลากรให้มีสมรรถนะ พัฒนา คิดค้นสิ่งใหม่ๆ สามารถแข่งขันกับนานาชาติหรือประสบความสำเร็จมากน้อยเพียงใด โดยเฉพาะในยุคที่สังคมโลกมีการแข่งขัน พัฒนาอย่างมหาศาล ดัง จอห์น แนสบิท และแพทริเซีย อเบอเดน (John Naisbitt and Patricia Aburdene) กล่าวว่า “การขยายตัวทางเศรษฐกิจ ไม่ว่าจะมากหรือน้อยก็ไม่สามารถแก้ปัญหาได้ทุกอย่างไม่สามารถช่วยให้คนงานใช้แรงงานกลายเป็นวิศวกรได้” การศึกษาเท่านั้นที่จะช่วยพัฒนาสมรรถนะของคนงานให้เป็นอะไรก็ได้ การแพร่ขยายวงกว้างของวัฒนธรรมตะวันตกจะแพร่ไปทั่วโลก (อ้างในพศิน แต่งจวง. 2553: 24)

การเรียนรู้จากการปฏิบัติ (Action Learning) เป็นวิธีการเรียนรู้โดยกลุ่มผู้ปฏิบัติงานมาประชุมกันอย่างสม่ำเสมอ เพื่อแก้ปัญหาของตนและเรียนรู้ร่วมกัน เป็นการเรียนรู้จากงานในที่ทำงานต่างจากการศึกษาที่เรียนรู้ไป เพื่อกาลข้างหน้า ต่างจากฝึกอบรมตรงที่ได้รับการอบรมฝึกฝนจากผู้อื่น อชัญญา รัตนอุบล (2547) กล่าวว่า การเรียนรู้จากการปฏิบัติเป็นการเรียนรู้ที่กลุ่มบุคคลเรียนรู้จากการเผชิญกับสภาพปัญหาจริงที่เกิดขึ้นจากงานในสถานศึกษาใช้การถาม ในการสร้างความรู้ทักษะ และเจตคติ แสวงหาคำตอบเพื่อตอบคำถามจากการลงมือปฏิบัติจริงในสถานการณ์จริงมีการวิพากษ์วิจารณ์ ไตร่ตรอง ทบทวนและสะท้อนคิดของตนเองมาเป็นการร่วมคิด ร่วมทำของกลุ่มคนที่ทำงานและการเรียนรู้จากการปฏิบัติที่มีประสิทธิภาพ เกิดจากการร่วมมือกันทำงานอย่างมีระบบ ผลสัมฤทธิ์ของการทำงานดีกว่าการทำงานแบบตัวใครตัวมัน แต่มีการวางแผนร่วมกันปรึกษากันแบ่งงานกันทำ เปิดโอกาสให้มีการคิดแก้ปัญหา ทั้งรายบุคคล และขอความคิดเห็นจากกลุ่มมีการพัฒนา

ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล ก่อให้เกิดทักษะต่างๆ อันได้แก่ทักษะการคิดวิจารณ์ญาณ ทักษะการสื่อความหมาย ทักษะทางสังคม ความเป็นผู้นำ รู้จักตัดสินใจ สร้างความไว้วางใจสามารถแก้ไขปัญหาคือขัดแย้งในการทำงานร่วมกัน การช่วยเหลือพึ่งพากัน รู้จักการสื่อสาร ซึ่งสอดคล้องกับที่โรบินสัน (Robinson.1991) กล่าวว่า การเรียนรู้ของผู้ใหญ่ เป็นเรื่องของ การเปลี่ยนแปลงเป็นการเรียนรู้ที่ยึดปัญหาเป็นศูนย์กลาง ผู้ใหญ่จะเรียนรู้เมื่อมีปัญหาหรือตระหนักถึงช่องว่างระหว่างจุดที่ตนยืนกับจุดที่ต้องการ ไปให้ถึง และประสบการณ์การเรียนรู้จะเป็นแรงผลักดันให้เกิดพลังในการเข้ามามีส่วนร่วมในการเรียนรู้ ที่นำสิ่งที่ได้เรียนรู้ไปใช้ในทันที การเรียนรู้จากการปฏิบัติจะช่วยส่งเสริมครูและบุคลากรของสถานศึกษาให้มีความรู้ ความเข้าใจ ให้มีเจตคติที่ดีในการพัฒนาระบบการประกันคุณภาพการศึกษาภายในสถานศึกษา

การประกันคุณภาพภายในสถานศึกษา มีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งต่อการพัฒนาคุณภาพการศึกษาของโรงเรียน เพราะมีกรอบของมาตรฐานและตัวชี้วัดเป็นเครื่องกำหนดตลอดจนมีเกณฑ์ในการประเมินคุณภาพ เพื่อให้ผลการดำเนินงานที่ผ่านมาไปใช้ในการวางแผนพัฒนาในปีต่อไปโดยผู้ที่เกี่ยวข้องทุกฝ่าย จะต้องมีส่วนร่วมในการดำเนินงานและการประเมินผล ตามระบบการประกันคุณภาพภายในอย่างต่อเนื่อง และต้องนำผลที่ได้รายงานต่อกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐานเผยแพร่ต่อสาธารณะ รวมทั้งนำส่งต้นสังกัดและสำนักรับรองมาตรฐานและประเมินผลการศึกษา (องค์การมหาชน) สมศ. เพื่อการประเมินภายนอกต่อไป แต่จากการดำเนินงานที่ผ่านมาของโรงเรียนศรีบุญเรืองวิทยาคารพบว่า มีอัตรากำลังของครูผู้สอนต่ำกว่าเกณฑ์ที่ ก.ค.ศ. กำหนดทำให้ครูผู้สอนได้รับภาระงานสอนเพิ่มมากขึ้น รวมทั้งต้องปฏิบัติงานพิเศษเพื่อช่วยโรงเรียนด้านต่าง ๆ ขณะเดียวกันในแต่ละปี โรงเรียนมีครูเกษียณอายุราชการ ครูย้ายออก ย้ายเข้าและบรรจุใหม่หลายคน ทำให้การดำเนินงานการประกันคุณภาพภายในขาดความต่อเนื่องการดำเนินงานยังมีลักษณะแยกส่วนกันและขาดการบูรณาการทั้งในระดับเนื้อหาของงาน และยังขาดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับระบบประกันคุณภาพภายในสถานศึกษา ส่งผลกระทบต่อการจัดทำรายงานการประเมินตนเองของสถานศึกษาในแต่ละครั้งทำให้เกิดความล่าช้าในการดำเนินงานเป็นไปด้วยความล่าช้า เนื่องจากข้อมูลสารสนเทศไม่เป็นหมวดหมู่ และมอบหมายให้เพียงคนใดคนหนึ่งรับผิดชอบ หรือนำรายงานฉบับเดิมมาปรับปรุงแก้ไขผลการประเมินละเปลี่ยนแปลงปีการศึกษาเท่านั้น จึงทำให้รายงานการประเมินตนเองของสถานศึกษาไม่สะท้อนถึงคุณภาพของสถานศึกษาได้อย่างแท้จริง เขียนรายงานในภาพกว้างไม่ลงลึกในรายละเอียด ขาดความชัดเจนในการดำเนินการรวบรวมสารสนเทศในการเขียนรายงานประเมินตนเองของสถานศึกษา

จากสภาพปัญหาของโรงเรียนดังกล่าว ผู้วิจัยในฐานะผู้บริหารสถานศึกษา จึงเห็นความสำคัญของการพัฒนาบุคลากรควบคู่กับการพัฒนาระบบงานประกันคุณภาพในสถานศึกษา ให้ครูสามารถดำเนินการตามระบบการประกันคุณภาพได้อย่างมีประสิทธิภาพ และไม่เป็นการเพิ่มภาระงานครูผู้สอนดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจที่จะพัฒนาบุคลากรด้วยรูปแบบการพัฒนาบุคลากรด้วยการเรียนรู้จากการปฏิบัติ และการสร้าง

ความรู้ เพื่อการประกันคุณภาพภายในสถานศึกษา โรงเรียนศรีบุญเรืองวิทยาคาร จังหวัดหนองบัวลำภู เพื่อให้บุคลากรที่ปฏิบัติงาน ได้มีความรู้ความเข้าใจทักษะและทัศนคติที่ดีในการปฏิบัติงานเชิงบูรณาการ ซึ่งจะทำให้เกิดประโยชน์ต่อสถานศึกษาและสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 19 ในการนำวิธีการจากการพัฒนาระบบการประกันคุณภาพภายในสถานศึกษามาใช้ในการวางแผนพัฒนาการดำเนินงานและการจัดการศึกษา ให้ประสบผลสำเร็จยิ่งขึ้นต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

รูปแบบการพัฒนาคู่มือความรู้จากการเรียนรู้จากการปฏิบัติและการสร้างความรู้ เพื่อการประกันคุณภาพภายในสถานศึกษา โรงเรียนศรีบุญเรืองวิทยาคาร จังหวัดหนองบัวลำภู มีวัตถุประสงค์ดังนี้

1. เพื่อศึกษาสภาพปัญหาการดำเนินงานประกันคุณภาพภายในสถานศึกษาและความต้องการพัฒนาคู่มือความรู้ เพื่อการประกันคุณภาพภายในสถานศึกษา โรงเรียนศรีบุญเรืองวิทยาคาร จังหวัดหนองบัวลำภู
2. เพื่อสร้างรูปแบบการพัฒนาคู่มือความรู้จากการเรียนรู้จากการปฏิบัติและการสร้างความรู้ เพื่อการประกันคุณภาพภายในสถานศึกษา โรงเรียนศรีบุญเรืองวิทยาคาร จังหวัดหนองบัวลำภู
3. เพื่อประเมินรูปแบบการพัฒนาคู่มือความรู้จากการเรียนรู้จากการปฏิบัติและการสร้างความรู้ เพื่อการประกันคุณภาพภายในสถานศึกษา โรงเรียนศรีบุญเรืองวิทยาคาร จังหวัดหนองบัวลำภู
4. เพื่อศึกษาผลการใช้รูปแบบการพัฒนาคู่มือความรู้จากการเรียนรู้จากการปฏิบัติ และการสร้างความรู้ เพื่อการประกันคุณภาพภายในสถานศึกษา โรงเรียนศรีบุญเรืองวิทยาคาร จังหวัดหนองบัวลำภู

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัย เรื่อง รูปแบบการพัฒนาบุคลากรด้วยการเรียนรู้จากการปฏิบัติและการสร้างความรู้ เพื่อการประกันคุณภาพภายในสถานศึกษา โรงเรียนศรีบุญเรืองวิทยาคาร จังหวัดหนองบัวลำภู ผู้วิจัย กำหนดขอบเขตของการดำเนินการวิจัย แบ่งออกเป็น 4 ระยะ ดังนี้

1. การวิจัยระยะที่ 1 ศึกษาสภาพปัญหาการดำเนินงานประกันคุณภาพภายในสถานศึกษา และความต้องการ การพัฒนาบุคลากร เพื่อการประกันคุณภาพภายในสถานศึกษา โรงเรียนศรีบุญเรืองวิทยาคาร จังหวัดหนองบัวลำภู

1.1 ขอบเขตด้านกลุ่มเป้าหมาย

กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการศึกษาสภาพปัญหาและความต้องการเกี่ยวกับการดำเนินงาน การประกันคุณภาพภายในสถานศึกษา โรงเรียนศรีบุญเรืองวิทยาคาร จังหวัดหนองบัวลำภู จำนวน 35 คน จำแนกได้ดังนี้

1.1 กลุ่มเป้าหมาย

1) ผู้บริหารโรงเรียนศรีบุญเรืองวิทยาคาร	จำนวน 4 คน
2) ศึกษานิเทศก์ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา การศึกษามัธยมศึกษา เขต 19	จำนวน 5 คน
3) ผู้ช่วยผู้อำนวยการกลุ่มงานวิชาการ ผู้ช่วยผู้อำนวยการกลุ่มงานงบประมาณ ผู้ช่วยผู้อำนวยการกลุ่มงานบุคคล ผู้ช่วยผู้อำนวยการกลุ่มงานบริหารงานทั่วไป ผู้ช่วยผู้อำนวยการ กลุ่มบริหารงานกิจการนักเรียน และผู้ช่วยผู้อำนวยการกลุ่มอำนวยการ	จำนวน 6 คน
4) หัวหน้าระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-6	จำนวน 6 คน
5) หัวหน้ากลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม สุขศึกษาและพลศึกษา ศิลปะ การงานอาชีพและเทคโนโลยี ภาษาต่างประเทศ และกิจกรรมพัฒนาผู้เรียน	จำนวน 9 คน
6) ครูผู้รับผิดชอบงานประกันคุณภาพการศึกษา	จำนวน 5 คน
1.1.2 รายงานผลการประเมินคุณภาพภายในสถานศึกษา (SAR) ประจำปีการศึกษา 2557-2561 ของโรงเรียนศรีบุญเรืองวิทยาคาร จังหวัดหนองบัวลำภู	จำนวน 5 เล่ม
1.1.3 รายงานผลการประเมินคุณภาพนอกสถานศึกษารอบสามโดย สมศ. ของโรงเรียนศรีบุญเรืองวิทยาคาร จังหวัดหนองบัวลำภู	จำนวน 1 เล่ม
1.1.4 รายงานผลการนิเทศของคณะกรรมการนิเทศ ติดตาม ตรวจสอบประเมินผล ระบบประกันคุณภาพของสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 19 ปีการศึกษา 2561 ของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 19	จำนวน 1 เล่ม

ผู้วิจัยได้สังเคราะห์ข้อมูลจาก ข้อ 1.1.2- 1.1.4 โดยแบบสอบถามสภาพปัญหาและความต้องการในการดำเนินงานประกันคุณภาพภายในสถานศึกษาของของโรงเรียนศรีบุญเรืองวิทยาคาร จังหวัดหนองบัวลำภู ดังนี้

- 1) ด้านคุณภาพผู้เรียน
- 2) ด้านกระบวนการบริหารและการจัดการ
- 3) ด้านกระบวนการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ
- 4) ความต้องการในการดำเนินงานประกันคุณภาพภายในสถานศึกษา

1.2 ขอบเขตด้านเนื้อหา

สภาพปัญหาการดำเนินงานประกันคุณภาพภายในสถานศึกษาและความต้องการพัฒนาบุคลากรเพื่อการประเมินคุณภาพภายในสถานศึกษาของของโรงเรียนศรีบุญเรืองวิทยาคาร จังหวัดหนองบัวลำภู ด้านคุณภาพของผู้เรียน ด้านกระบวนการบริหารและการจัดการและด้านกระบวนการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ

1.3 ขอบเขตด้านระยะเวลา

ผู้วิจัยดำเนินการศึกษาสภาพปัญหาการดำเนินงานประกันคุณภาพภายในสถานศึกษาและความต้องการเกี่ยวกับการดำเนินงานการประกันคุณภาพภายในสถานศึกษาของของโรงเรียนศรีบุญเรืองวิทยาคาร จังหวัดหนองบัวลำภู ใช้ระยะเวลา ตั้งแต่ตุลาคม-ธันวาคม 2562

2. การวิจัยระยะที่ 2 สร้างรูปแบบการพัฒนาบุคลากรด้วยการเรียนรู้จากการปฏิบัติ และการสร้างความรู้ เพื่อการประกันคุณภาพภายในสถานศึกษา โรงเรียนศรีบุญเรืองวิทยาคาร จังหวัดหนองบัวลำภู

2.1 ขอบเขตด้านกลุ่มเป้าหมาย

2.1.1 กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการสร้างรูปแบบการพัฒนาบุคลากรด้วยการเรียนรู้จากการปฏิบัติและการสร้างความรู้ เพื่อการประกันคุณภาพภายในสถานศึกษา โรงเรียนศรีบุญเรืองวิทยาคาร จังหวัดหนองบัวลำภู ได้แก่ ผู้บริหารโรงเรียน ศิกษานิเทศก์ ผู้ช่วยผู้อำนวยการกลุ่มงาน หัวหน้าระดับชั้น หัวหน้ากลุ่มสาระการเรียนรู้ และหัวหน้างานกิจกรรมพัฒนาผู้เรียนและครูผู้รับผิดชอบงานประกันคุณภาพการศึกษา รวมจำนวน 33 คน ได้แก่

- 1) ผู้บริหารโรงเรียนศรีบุญเรืองวิทยาคาร จำนวน 4 คน
- 2) ศิกษานิเทศก์ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่

การศึกษามัธยมศึกษา เขต 19 จำนวน 3 คน

3) ผู้ช่วยผู้อำนวยการกลุ่มงานวิชาการ ผู้ช่วยผู้อำนวยการกลุ่มงานงบประมาณ ผู้ช่วยผู้อำนวยการกลุ่มงานบุคคล ผู้ช่วยผู้อำนวยการกลุ่มงานบริหารงานทั่วไป ผู้ช่วยผู้อำนวยการกลุ่มบริหารงานกิจการนักเรียน และผู้ช่วยผู้อำนวยการกลุ่มอำนวยการ จำนวน 6 คน

4) หัวหน้าระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-6 จำนวน 6 คน

5) หัวหน้ากลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม สุขศึกษาและพลศึกษา ศิลปะ การงานอาชีพและเทคโนโลยี ภาษาต่างประเทศ และกิจกรรมพัฒนาผู้เรียน จำนวน 9 คน

6) ครูผู้รับผิดชอบงานประกันคุณภาพการศึกษา จำนวน 5 คน

2.1.2 กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการตรวจสอบความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของรูปแบบการพัฒนาคณาการด้วยการเรียนรู้จากการปฏิบัติและการสร้างความรู้ เพื่อการประกันคุณภาพภายในสถานศึกษา โรงเรียนศรีบุญเรืองวิทยาคาร จังหวัดหนองบัวลำภู ได้แก่ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 คน การสร้างและตรวจสอบความเหมาะสมของรูปแบบการพัฒนาคณาการด้วยการเรียนรู้จากการปฏิบัติและการสร้างความรู้ เพื่อการประกันคุณภาพภายในสถานศึกษา โรงเรียนศรีบุญเรืองวิทยาคาร จังหวัดหนองบัวลำภู

2.3 ขอบเขตด้านระยะเวลา

ผู้วิจัยดำเนินการสร้างและตรวจสอบความเหมาะสมของรูปแบบการพัฒนาคณาการด้วยการเรียนรู้จากการปฏิบัติและการสร้างความรู้ เพื่อการประกันคุณภาพภายในสถานศึกษา โรงเรียนศรีบุญเรืองวิทยาคาร จังหวัดหนองบัวลำภู ใช้ระยะเวลาตั้งแต่ มกราคม-พฤษภาคม 2563

3. การวิจัยระยะที่ 3 ประเมินรูปแบบการพัฒนาคณาการด้วยการเรียนรู้จากการปฏิบัติและการสร้างความรู้ เพื่อการประกันคุณภาพภายในสถานศึกษา โรงเรียนศรีบุญเรืองวิทยาคาร จังหวัดหนองบัวลำภู

3.1 ขอบเขตด้านกลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มเป้าหมายที่ให้ข้อมูลในการประเมินซึ่งเป็นตัวแทนบุคลากรของโรงเรียนศรีบุญเรืองวิทยาคาร ที่นำไปทดลองใช้ (Try-out) รูปแบบการพัฒนาคณาการด้วยการเรียนรู้จากการปฏิบัติและการสร้างความรู้ เพื่อการประกันคุณภาพภายในสถานศึกษา โรงเรียนศรีบุญเรืองวิทยาคาร จังหวัดหนองบัวลำภู จำนวน 33 คน ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) จำแนกได้ดังนี้

1) ผู้อำนวยการโรงเรียน จำนวน 1 คน

2) รองผู้อำนวยการโรงเรียน จำนวน 3 คน

3) ผู้ช่วยผู้อำนวยการกลุ่มงานวิชาการ ผู้ช่วยผู้อำนวยการกลุ่มงานงบประมาณ ผู้ช่วยผู้อำนวยการกลุ่มงานบุคคล ผู้ช่วยผู้อำนวยการกลุ่มงานบริหารงานทั่วไป ผู้ช่วยผู้อำนวยการกลุ่มงานกิจการนักเรียน และผู้ช่วยผู้อำนวยการกลุ่มอำนวยการ จำนวน 6 คน

4) หัวหน้ากลุ่มงานวิชาการ หัวหน้ากลุ่มงานงบประมาณ หัวหน้ากลุ่มงานบุคคล หัวหน้ากลุ่มงานบริหารทั่วไป จำนวน 4 คน

5) หัวหน้าระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-6 จำนวน 6 คน

6) หัวหน้ากลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ สังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม สุขศึกษาและพลศึกษา ศิลปะ การงานอาชีพและเทคโนโลยี ภาษาต่างประเทศและ กิจกรรมพัฒนาผู้เรียน จำนวน 9 คน

7) ครูผู้รับผิดชอบงานประกันคุณภาพการศึกษา จำนวน 4 คน

3.2 ขอบเขตด้านเนื้อหา

3.2.1 รูปแบบการพัฒนาบุคลากรด้วยการเรียนรู้จากการปฏิบัติและการสร้างความรู้ เพื่อการประกันคุณภาพภายในสถานศึกษา โรงเรียนศรีบุญเรืองวิทยาคาร จังหวัดหนองบัวลำภู

3.2.2 การประเมินรูปแบบการพัฒนาบุคลากรด้วยการเรียนรู้จากการปฏิบัติ และการสร้างความรู้ เพื่อการประกันคุณภาพภายในสถานศึกษา โรงเรียนศรีบุญเรืองวิทยาคาร จังหวัดหนองบัวลำภู

3.3 ขอบเขตด้านตัวแปร

3.3.1 ตัวแปรต้น ได้แก่ รูปแบบการพัฒนาบุคลากรด้วยการเรียนรู้จากการปฏิบัติ และการสร้างความรู้ เพื่อการประกันคุณภาพภายในสถานศึกษา โรงเรียนศรีบุญเรืองวิทยาคาร จังหวัดหนองบัวลำภู

3.3.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ผลการประเมินรูปแบบการพัฒนาบุคลากรด้วยการเรียนรู้ จากการปฏิบัติและการสร้างความรู้ เพื่อการประกันคุณภาพภายในสถานศึกษา โรงเรียนศรีบุญเรือง วิทยาคาร จังหวัดหนองบัวลำภู ประกอบด้วย

1) ความเข้าใจในการดำเนินการพัฒนาระบบประกันคุณภาพภายใน สถานศึกษาโรงเรียนศรีบุญเรืองวิทยาคาร จังหวัดหนองบัวลำภู

2) ทักษะในการพัฒนาระบบประกันคุณภาพภายในสถานศึกษา โรงเรียนศรีบุญเรืองวิทยาคาร จังหวัดหนองบัวลำภู

3) ทักษะที่มีต่อการดำเนินงานประกันคุณภาพภายในสถานศึกษาหลังจาก การทดลองใช้รูปแบบการพัฒนาบุคลากรด้วยการเรียนรู้จากการปฏิบัติและการสร้างความรู้ เพื่อการ ประกันคุณภาพภายในสถานศึกษา โรงเรียนศรีบุญเรืองวิทยาคาร จังหวัดหนองบัวลำภู

4) ผลการประเมินความพึงพอใจของผู้มีส่วนเกี่ยวข้องที่มีต่อรูปแบบการพัฒนา บุคลากรด้วยการเรียนรู้จากการปฏิบัติและการสร้างความรู้ เพื่อการประกันคุณภาพภายในสถานศึกษา โรงเรียนศรีบุญเรืองวิทยาคาร จังหวัดหนองบัวลำภู ซึ่งผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง ได้แก่ คณะกรรมการนิเทศ ติดตาม ตรวจสอบ ประเมินผลระบบประกันคุณภาพของสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 19 ที่ทดลองใช้รูปแบบ

3.4 ขอบเขตด้านระยะเวลา

ผู้วิจัยดำเนินการประเมินรูปแบบการพัฒนาบุคลากรด้วยการเรียนรู้จากการปฏิบัติ และการสร้างความรู้ เพื่อการประกันคุณภาพภายในสถานศึกษา โรงเรียนศรีบุญเรืองวิทยาคาร จังหวัดหนองบัวลำภู ตั้งแต่พฤษภาคม 2563-มีนาคม 2564

4. การวิจัยระยะที่ 4 ศึกษาผลการใช้รูปแบบการพัฒนาบุคลากรด้วยการเรียนรู้จากการปฏิบัติและการสร้างความรู้ เพื่อการประกันคุณภาพภายในสถานศึกษา โรงเรียนศรีบุญเรืองวิทยาคาร จังหวัดหนองบัวลำภู

4.1 ขอบเขตด้านกลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการประเมิน ได้แก่ โรงเรียนศรีบุญเรืองวิทยาคาร จังหวัดหนองบัวลำภู ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) จำนวน 153 คน จำแนกได้ ดังนี้

1. ผู้บริหารโรงเรียนศรีบุญเรืองวิทยาคาร จังหวัดหนองบัวลำภู	จำนวน 4 คน
2. ครู บุคลากรทางการศึกษา โรงเรียนศรีบุญเรืองวิทยาคาร จังหวัดหนองบัวลำภู	จำนวน 134 คน
3. คณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน โรงเรียนศรีบุญเรืองวิทยาคาร จังหวัดหนองบัวลำภู	จำนวน 15 คน

4.2 ขอบเขตด้านเนื้อหา

ผลการใช้รูปแบบการพัฒนาบุคลากรด้วยการเรียนรู้จากการปฏิบัติและการสร้างความรู้ เพื่อการประกันคุณภาพภายในสถานศึกษา โรงเรียนศรีบุญเรืองวิทยาคาร จังหวัดหนองบัวลำภู

4.3 ขอบเขตด้านตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

4.3.1 ตัวแปรต้น ได้แก่ รูปแบบการพัฒนาบุคลากรด้วยการเรียนรู้จากการปฏิบัติ และการสร้างความรู้ เพื่อการประกันคุณภาพภายในสถานศึกษา โรงเรียนศรีบุญเรืองวิทยาคาร จังหวัดหนองบัวลำภู

4.3.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ผลการใช้รูปแบบการพัฒนาบุคลากรด้วยการเรียนรู้จากการปฏิบัติและการสร้างความรู้ เพื่อการประกันคุณภาพภายในสถานศึกษา โรงเรียนศรีบุญเรืองวิทยาคาร จังหวัดหนองบัวลำภู ประกอบด้วย

- 1) ผลการดำเนินงานด้านการประกันคุณภาพในสถานศึกษา ปีการศึกษา 2563
- 2) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-6 ปีการศึกษา 2563 และผลการทดสอบทางการศึกษาระดับชาติขั้นพื้นฐาน (O-NET) ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2563

3) ผลการประเมินความพึงพอใจของผู้บริหารสถานศึกษา ครู บุคลากรทางศึกษาคณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน ที่มีต่อการใช้รูปแบบการพัฒนาบุคลากรด้วยการเรียนรู้จากการปฏิบัติและการสร้างความรู้ เพื่อการประกันคุณภาพภายในสถานศึกษา โรงเรียนศรีบุญเรืองวิทยาคาร จังหวัดหนองบัวลำภู

4) ผลการประเมินความพึงพอใจของผู้บริหารสถานศึกษาครู บุคลากรทางการศึกษาคณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน ที่มีต่อการปฏิบัติงานของบุคลากรที่ทำหน้าที่นี้เขตติดตาม ตรวจสอบและประเมินผลการพัฒนาระบบการประกันคุณภาพภายในสถานศึกษา

4.4 ขอบเขตด้านระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยดำเนินการศึกษาผลการใช้รูปแบบการพัฒนาบุคลากรด้วยการเรียนรู้จากการปฏิบัติและการสร้างความรู้ เพื่อการประกันคุณภาพภายในสถานศึกษา โรงเรียนศรีบุญเรืองวิทยาคาร จังหวัดหนองบัวลำภู ตั้งแต่ พฤษภาคม 2563 – มีนาคม 2564

นิยามศัพท์เฉพาะ

การวิจัย เรื่อง รูปแบบการพัฒนาบุคลากรด้วยการเรียนรู้จากการปฏิบัติและการสร้างความรู้ เพื่อการประกันคุณภาพภายในสถานศึกษา โรงเรียนศรีบุญเรืองวิทยาคาร จังหวัดหนองบัวลำภู ผู้วิจัยกำหนดนิยามศัพท์เฉพาะ ดังนี้

1. รูปแบบ หมายถึง หลักการ กระบวนการ และขั้นตอน การพัฒนาบุคลากรด้วยการเรียนรู้จากการปฏิบัติและการสร้างความรู้ เพื่อการประกันคุณภาพภายในสถานศึกษา โรงเรียนศรีบุญเรืองวิทยาคาร จังหวัดหนองบัวลำภู

2. การพัฒนาบุคลากร หมายถึง กระบวนการเพิ่มพูนความรู้ความเข้าใจ มีทักษะ มีทัศนคติให้เอื้ออำนวยต่อประสิทธิภาพในการทำงาน เกิดความตระหนัก เห็นคุณค่าของความสำเร็จความจำเป็นในงานการประกันคุณภาพภายในสถานศึกษา โดยกำหนดบุคลากรกลุ่มเป้าหมายในการพัฒนาครั้งนี้ได้แก่ผู้บริหารสถานศึกษา คณะครูบุคลากรทางการศึกษา โรงเรียนศรีบุญเรืองวิทยาคาร จังหวัดหนองบัวลำภู

3. บุคลากร หมายถึง ผู้ที่ปฏิบัติหน้าที่ดำรงตำแหน่งสายงานบริหาร สายงานสอน สายงานสนับสนุนงานสอนในโรงเรียนศรีบุญเรืองวิทยาคาร จังหวัดหนองบัวลำภู ที่ได้รับการพัฒนาบุคลากรด้วยการเรียนรู้จากการปฏิบัติและการสร้างความรู้ เพื่อการประกันคุณภาพภายในสถานศึกษา เพื่อเพิ่มพูนความรู้ ความเข้าใจทักษะและทัศนคติของบุคลากร ให้มีความสามารถในการทำงานได้อย่างรวดเร็ว รวดเร็ว ถูกต้อง และความชำนาญในการปฏิบัติงานจนเป็นที่น่าเชื่อถือและยอมรับ มีแรงจูงใจในการปฏิบัติงาน ติดต่อประสานงานสื่อสารให้เกิดความคิดความเข้าใจตรงกันในการร่วมมือปฏิบัติงานให้

สอดคล้องทั้งเวลา และกิจกรรมที่จะต้องกระทำให้บรรลุวัตถุประสงค์อย่างสมานฉันท์เพื่อให้งานดำเนินไปอย่างราบรื่น และมีคุณธรรม จริยธรรมในการปฏิบัติงาน

4. การเรียนรู้จากการปฏิบัติจริงและการสร้างความรู้ หมายถึง การศึกษาเรียนรู้จากการปฏิบัติ ในขณะที่ปฏิบัติงาน โดยการร่วมกันปฏิบัติงานเป็นทีม เน้นการพัฒนาความรู้ ความสามารถทักษะ และประสบการณ์จากการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ แบ่งปันความรู้และประสบการณ์ร่วมกันพัฒนาแก้ไขปัญหาที่แท้จริงขององค์กร

5. รูปแบบการพัฒนาบุคลากรด้วยการเรียนรู้จากการปฏิบัติและการสร้างความรู้เพื่อการประกันคุณภาพภายในสถานศึกษา หมายถึง ขั้นตอนวิธีการเรียนรู้จากการปฏิบัติ เป็นการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นระหว่าง การทำงาน เน้นการทำงานเป็นทีมซึ่งใช้วิธีการสกัดความรู้และประสบการณ์ของสมาชิกภายในองค์กรเป็นหลักเป็นการแลกเปลี่ยน แบ่งปันความรู้ และการจัดการความรู้ภายในองค์กรเป็นรูปแบบการพัฒนาบุคลากร เพื่อการประกันคุณภาพภายในสถานศึกษา โรงเรียนศรีบุญเรืองวิทยาการ จังหวัดหนองบัวลำภู โดยพัฒนาเป็นรูปแบบ บันได 10 ขั้น (10 steps Models) ดังนี้

บันไดขั้นที่ 1 การเตรียมความพร้อม (Preparation stage) การเตรียมความพร้อมของบุคลากรเรื่องระบบการประกันคุณภาพภายในสถานศึกษา โดยศึกษาหลักการของการเรียนรู้จากการปฏิบัติและการสร้างความรู้วิธีการทำความเข้าใจข้อตกลงกำหนดกฎการแบ่งงานแล้วจัดกลุ่ม/เซทมีขั้นตอนดังนี้

- 1.1 เริ่มด้วยการศึกษาหลักการความรู้เรื่อง การเรียนรู้การเรียนรู้จากการปฏิบัติ และการสร้างความรู้ และเรื่องการประกันคุณภาพภายในสถานศึกษา
- 1.2 ให้ความรู้แก่บุคลากรด้านการจัดการความรู้ (KM) การทำงานที่มุ่งผลสัมฤทธิ์
- 1.3 บุคลากรทำแบบประเมินค่านิยมสร้างความรู้จากการปฏิบัติงานและกิจกรรมสร้างค่านิยมการสร้างความรู้
- 1.4 จัดตั้งกลุ่ม/เซทหรือกลุ่มร่วมเรียนรู้ที่มีสมาชิก 8-12 คน มอบหมายงานหน้าที่ต่าง ๆ เช่น ผู้อำนวยการความสะดวก ประธานกลุ่ม เทรย์ญิก ปฏิคม สมาชิกกลุ่ม ผู้จับเวลา รวมทั้งผู้จัดบันทึกการประชุม โดยใช้สมาชิกหมุนเวียนเวียนวนในการทำหน้าที่บทบาทต่าง ๆ ในกลุ่ม/เซท
- 1.5 ให้ความรู้แก่บุคลากรด้านการทำงานเป็นทีม เทคนิคการฟังและการสะท้อนคิดของกลุ่ม
- 1.6 กำหนดกระบวนการการพบปะ หรือประชุมเพื่อแลกเปลี่ยนเรียนรู้ไปแก้ไขปัญหา

บันไดขั้นที่ 2 กำหนดประเด็นปัญหา (Hypothesis Formulation) กำหนดประเด็นปัญหาที่ได้จากการนิเทศ ติดตาม ตรวจสอบและประเมินผลระบบการประกันคุณภาพภายในของสถานศึกษา โดยแยกกลุ่มบุคลากรตามบทบาทหน้าที่จำนวน 12 กลุ่ม คือ กลุ่มผู้บริหารและ

ศึกษานิเทศก์ 1 กลุ่ม กลุ่มหัวหน้าฝ่ายและครูรับผิดชอบงานประกันคุณภาพ 1 กลุ่ม กลุ่มหัวหน้าระดับชั้น 1 กลุ่ม กลุ่มหัวหน้ากลุ่มสาระฯ 1 กลุ่ม และกลุ่มครู บุคลากรทางการศึกษา 8 กลุ่ม มีขั้นตอนดังนี้

- 2.1 นำประเด็นปัญหาหรือข้อคำถามเข้าสู่กลุ่มสมาชิกเล่าประสบการณ์ของตนเอง
- 2.2 นิยามซ้ำปัญหาเน้นปัญหาที่แก้ได้ผล ด้วยกระบวนการกลุ่มไม่ใช่ปัญหาที่มีคำตอบหรือมีทางออกทางเดียว
- 2.3 ใช้กระบวนการเสวนาพูดคุยกันในกลุ่มเป็นการถามตอบกันเรียนรู้จากกันและกัน
- 2.4 การจัดทำปฏิทินการปฏิบัติงานของกลุ่ม การปฏิบัติให้เป็นไปตามข้อตกลง
- 2.5 กำหนดวิธีการบันทึก การจัดเก็บบันทึก การเก็บข้อมูล การรวบรวมเอกสารข้อมูลเพื่อจัดทำผลงานและการนำไปเผยแพร่

บันไดขั้นที่ 3 แลกเปลี่ยนความรู้ (Knowledge sharing) แลกเปลี่ยนความรู้ ประสบการณ์และความคิดเห็นเพื่อคัดเลือกปัญหาและหาสาเหตุของปัญหา และหาทางแก้ปัญหา (กลุ่มคละความรู้และประสบการณ์) มีขั้นตอนดังนี้

- 3.1 แต่ละกลุ่มนำเสนอปัญหามานำเสนอ เพื่อแบ่งปันความรู้ให้แต่ละกลุ่ม ถาม ตอบ ฟัง แล้วสะท้อนความคิด พร้อมกับหาความรู้มาเสริม
- 3.2 มีการแบ่งปันความรู้ระหว่างสมาชิก โดยผู้อำนวยการความสะดวกทำหน้าที่เป็นที่ปรึกษาของกลุ่ม จัดให้มีการสื่อสารระหว่างกันอย่างมีประสิทธิภาพ ให้เอื้อต่อการแบ่งปันความรู้ ประสบการณ์
- 3.3 ตั้งคำถามฟังสะท้อนความคิด การถามสะท้อนความคิดก่อเกิดญาณเกิดตาใน (ปัญญาญาณ) เกิดความคิดใหม่ เกิดความเข้าใจใหม่ เห็นแนวทางนำไปปฏิบัติ
- 3.4 สมาชิกภายในกลุ่มช่วยกันหาสาเหตุของปัญหาและประโยชน์ที่จะได้รับ เมื่อสามารถแก้ปัญหาได้แล้วเสร็จ
- 3.5 สมาชิกภายในกลุ่มอภิปรายเสนอแนะรับฟังข้อเสนอแนะของสมาชิก เพื่อหาทางแก้ไขปัญหา โดยใช้ประสบการณ์และความรู้เดิม

บันไดขั้นที่ 4 สร้างความรู้และตรวจสอบความถูกต้องของความรู้ สกัดความรู้ที่อยู่ภายใน (Tacit Knowledge) บุคลากรสร้างความรู้และตรวจสอบความถูกต้องของความรู้ มีขั้นตอนดังนี้

- 4.1 สมาชิกภายในกลุ่มค้นคว้าหาความรู้เรื่องการพัฒนาระบบประกันคุณภาพภายในสถานศึกษาเพิ่มเติม เพื่อหาแนวทางแก้ปัญหาที่ดี
- 4.2 สมาชิกภายในกลุ่มทุกคนกลุ่มนำเสนอองค์ความรู้ที่ได้จากการค้นคว้าเพิ่มเติม
- 4.3 สมาชิกภายในกลุ่มระดมความคิดเพื่อหาแนวทางแก้ปัญหาและคัดเลือกแนวทางแก้ปัญหา

4.4 สมาชิกภายในกลุ่มทุกกลุ่มเสนอแนวทางแก้ปัญหาและปรับปรุงพัฒนาแนวทางแก้ปัญหาของทุกกลุ่ม

4.5 สมาชิกภายในกลุ่มสังเกตพฤติกรรมการทำงานร่วมกันตามแบบสังเกตพฤติกรรม
บันไดขั้นที่ 5 สร้างผลงานที่เป็นวิธีการปฏิบัติอย่างมีระบบ (How to) บุคลากรสร้างผลงานที่เป็นวิธีการปฏิบัติอย่างมีระบบ (How to) หรือนวัตกรรมที่จะแก้ปัญหาระบบการประกันคุณภาพภายในสถานศึกษา มีขั้นตอนดังนี้

5.1 บุคลากรกรผู้ทำหน้าที่นิเทศ ติดตาม ตรวจสอบและประเมินผลระบบประกันคุณภาพภายในสถานศึกษา ระดมความคิดเห็นเป็นแนวทางแก้ปัญหาและแนวทางการพัฒนาเชิงบูรณาการ

5.2 นำเสนอโครงการให้ผู้เชี่ยวชาญ

5.3 บุคลากรดำเนินการปฏิบัติบริหารการนิเทศ ติดตาม ตรวจสอบและประเมินผลระบบประกันคุณภาพภายในสถานศึกษา

5.4 สมาชิกภายในกลุ่มสังเกตพฤติกรรมการทำงานร่วมกันตามแบบสังเกตพฤติกรรม หลังจากดำเนินการในบันไดที่ 5 บุคลากรสามารถรวบรวมองค์ความรู้และสร้างความรู้ เอกสาร ชุมทรัพย์ เรื่อง 10 วิธีปฏิบัติ: การพัฒนาระบบการประกันคุณภาพภายในสถานศึกษา ประกอบด้วยวิธีปฏิบัติ ดังนี้

วิธีปฏิบัติที่ 1: การกำหนดมาตรฐานการศึกษาของสถานศึกษา

วิธีปฏิบัติที่ 2: การจัดทำแผนพัฒนาคุณภาพของสถานศึกษา

วิธีปฏิบัติที่ 3: การสร้างเครือข่ายและจัดระบบการเรียนรู้ระดับห้องเรียน

วิธีปฏิบัติที่ 4: การสร้างระบบข้อมูลสารสนเทศ

วิธีปฏิบัติที่ 5: การขับเคลื่อนแผนปฏิบัติงานสู่การปฏิบัติ

วิธีปฏิบัติที่ 6: การนิเทศภายในเพื่อพัฒนาคุณภาพการศึกษา

วิธีปฏิบัติที่ 7: การติดตามตรวจสอบคุณภาพการศึกษา

วิธีปฏิบัติที่ 8: การประเมินคุณภาพภายในตามมาตรฐานการศึกษาของ

สถานศึกษา

วิธีปฏิบัติที่ 9: การรายงานการประเมินคุณภาพประจำปีของสถานศึกษา

วิธีปฏิบัติที่ 10: การพัฒนาคุณภาพภายในตามมาตรฐานการศึกษาของสถานศึกษาอย่าง

ต่อเนื่อง

บันไดขั้นที่ 6 ประยุกต์ใช้ความรู้ (Knowledge Appleton) บุคลากรเสนอผลงานร่วมกันให้คำแนะนำและปรับปรุงงาน มีขั้นตอนดังนี้

6.1 บุคลากรเสนอผลการนิเทศ ติดตาม ตรวจสอบ และประเมินผลระบบการประกันคุณภาพการศึกษารายกลุ่ม 6 กลุ่ม

6.2 บุคลากรให้ข้อเสนอแนะจากการนิเทศ ติดตาม ตรวจสอบและประเมินผลระบบประกันคุณภาพภายในสถานศึกษา

6.3 สมาชิกภายในกลุ่มสังเกตพฤติกรรมการทำงานร่วมกันตามแบบสังเกตพฤติกรรม **บันไดขั้นที่ 7 ส่งเสริมเติมความรู้ (Promote)** บุคลากรนำผลงานที่เป็นนวัตกรรมไปปฏิบัติในสถานศึกษามีขั้นตอนดังนี้

7.1 บุคลากรนำผลงานไปปฏิบัติในสถานศึกษา

7.2 สมาชิกภายในกลุ่มทุกกลุ่มร่วมสนทนากลุ่ม (Focus Group) เพื่อหาแนวทางปรับปรุงผลงาน

7.3 สมาชิกภายในกลุ่มทุกกลุ่มร่วมกันปรับปรุงผลงานสมบูรณ์และจัดทำเอกสารชุมชนทรัพยากรความรู้ สมาชิกภายในกลุ่มสังเกตพฤติกรรมการทำงานร่วมกันตามแบบสังเกตพฤติกรรม

บันไดขั้นที่ 8 ประเมินผลงานและสรุปผล (Evaluate) บุคลากรและกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิประเมินผลงานและผู้วิจัยสรุปผลงานมีขั้นตอนดังนี้

8.1 บุคลากรและกรรมการผู้เชี่ยวชาญประเมินผลงานการนิเทศติดตามตรวจสอบและประเมินผลระบบการประกันคุณภาพภายในสถานศึกษา

8.2 ผู้วิจัยสรุปผลงานที่เกิดจากการเรียนรู้ของบุคลากร

บันไดขั้นที่ 9 ประเมินค่านิยม (Value) ผู้วิจัยและบุคลากรประเมินค่านิยมรูปแบบพัฒนาคนด้วยการเรียนรู้จากการปฏิบัติและสร้างความรู้ โดยผู้วิจัยดำเนินการให้บุคลากรทุกคนทำแบบประเมินค่านิยมการสร้างผลงาน (posttest) และแบบสอบถามความคิดเห็นที่มีต่อรูปแบบการพัฒนาบุคลากรด้วยการเรียนรู้จากการปฏิบัติและการสร้างความรู้ มีขั้นตอนดังนี้

9.1 สอบถามทัศนคติและความพึงพอใจผู้ที่เกี่ยวข้องที่มีต่อรูปแบบการพัฒนาการเรียนรู้จากการปฏิบัติและการสร้างองค์ความรู้

9.2 บันทึกผลการประเมินคุณภาพภายในสถานศึกษาของโรงเรียน

9.3 เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-6 และจากผลการทดสอบทางการศึกษาระดับชาติขั้นพื้นฐาน (O-NET) ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6

บันไดขั้นที่ 10 เผยแพร่ผลงานสู่สาธารณะ (Social Service Activity) มีขั้นตอนดังนี้

10.1 ผู้วิจัยและบุคลากรเผยแพร่ผลงานให้หน่วยงานอื่นทราบทั่วกัน

10.2 จัดนิทรรศการแสดงผลงานการศึกษาให้รู้กันในวงกว้าง

6. การประกันคุณภาพภายในสถานศึกษา หมายถึง กระบวนการหรือกลไกในการดำเนินงาน เพื่อให้การจัดการศึกษาของโรงเรียนศรีบุญเรืองวิทยาคาร จังหวัดหนองบัวลำภู เป็นไปอย่างมีคุณภาพ และได้มาตรฐาน โดยมีการควบคุมคุณภาพที่เหมาะสม และมีการพัฒนาคุณภาพอย่างต่อเนื่อง

7. ผลการใช้รูปแบบการพัฒนาบุคลากรด้วยการเรียนรู้จากการปฏิบัติและการสร้างความรู้ เพื่อการประกันคุณภาพภายในสถานศึกษา หมายถึง ความคาดหวังในการพัฒนาบุคลากรหลังจากใช้รูปแบบการพัฒนาบุคลากรด้วยการเรียนรู้จากการปฏิบัติและการสร้างความรู้เพื่อการประกันคุณภาพภายในสถานศึกษาที่ส่งผลต่อโรงเรียนศรีบุญเรืองวิทยาคาร จังหวัดหนองบัวลำภู ประกอบด้วย

7.1 ผลการประเมินคุณภาพภายในสถานศึกษา หมายถึง ผลการเปรียบเทียบผลการประเมินภายในตามมาตรฐานการศึกษาของโรงเรียนศรีบุญเรืองวิทยาคาร จังหวัดหนองบัวลำภูที่ใช้รูปแบบการพัฒนาบุคลากรด้วยการเรียนรู้จากการปฏิบัติและการสร้างความรู้ เพื่อการประกันคุณภาพภายในสถานศึกษา

7.2 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ย ร้อยละผลการเรียนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-6 ปีการศึกษา 2563 และจากผลการทดสอบทางการศึกษาระดับชาตินำขั้นพื้นฐาน (O-NET) ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2563

7.3 ความพึงพอใจ หมายถึง ระดับความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษา ครูบุคลากรทางการศึกษา คณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐานที่มีต่อรูปแบบการพัฒนาบุคลากรด้วยการเรียนรู้จากการปฏิบัติและการสร้างความรู้ เพื่อการประกันคุณภาพภายในสถานศึกษา โรงเรียนศรีบุญเรืองวิทยาคาร จังหวัดหนองบัวลำภู

8. ผลการประเมินรูปแบบการพัฒนาบุคลากรด้วยการเรียนรู้จากการปฏิบัติและการสร้างความรู้ เพื่อการประกันคุณภาพภายในสถานศึกษา หมายถึง ระดับความรู้ความเข้าใจ ทักษะทัศนคติ และความพึงพอใจของบุคลากร กลุ่มเป้าหมายในการพัฒนา โดยใช้รูปแบบการพัฒนาบุคลากรด้วยการเรียนรู้จากการปฏิบัติและการสร้างความรู้ เพื่อการประกันคุณภาพภายในสถานศึกษา

9. คณะกรรมการนิเทศ ติดตาม และประเมินผลรูปแบบการพัฒนาบุคลากรด้วยการเรียนรู้จากการปฏิบัติและการสร้างความรู้ เพื่อการประกันคุณภาพภายในสถานศึกษา หมายถึง คณะกรรมการติดตาม ตรวจสอบ ประเมินผลและนิเทศการศึกษาของเขตพื้นที่การศึกษาร่วมกับคณะผู้บริหาร หัวหน้าฝ่าย หัวหน้ากลุ่มสาระ ของโรงเรียนศรีบุญเรืองวิทยาคาร ทำหน้าที่ในการกำกับดูแล ประเมินผลหลังการใช้รูปแบบการพัฒนาบุคลากรด้วยการเรียนรู้จากการปฏิบัติและการสร้างความรู้ เพื่อการประกันคุณภาพภายในสถานศึกษา โดยมุ่งเน้นผลสัมฤทธิ์ของหน่วยงานและสถานศึกษา

ประโยชน์ที่จะได้รับ

จากการวิจัยครั้งนี้ข้อค้นพบที่ได้จะเป็นประโยชน์ทางวิชาการและการนำไปใช้ ดังนี้

1. โรงเรียนศรีบุญเรืองวิทยาคาร จังหวัดหนองบัวลำภู ได้รูปแบบการพัฒนาบุคลากรด้วยการเรียนรู้จากการปฏิบัติและการสร้างความรู้ เพื่อการประกันคุณภาพภายในสถานศึกษาที่เหมาะสมกับบริบทและสามารถนำไปใช้ในการดำเนินงานของผู้รับผิดชอบการประกันคุณภาพการศึกษาให้เกิดความคุ้มค่าและบูรณาการมากที่สุด
2. สถานศึกษาชั้นพื้นฐานมีการดำเนินงานประกันคุณภาพภายในสถานศึกษาที่มีระบบและได้รับการนิเทศติดตามตรวจสอบและประเมินผล เพื่อการพัฒนาและสร้างสรรค์ทางวิชาการในอันที่จะส่งผลต่อคุณภาพการจัดการศึกษาให้ประสบผลสำเร็จสูงขึ้น
3. หน่วยงานที่เกี่ยวข้องด้านการจัดการศึกษาสามารถใช้แนวทางในการสร้างและพัฒนารูปแบบการพัฒนาบุคลากรหรือผู้รับผิดชอบการปฏิบัติงานในระดับต่างๆ ได้ตามความเหมาะสม